

Sygn. akt IV CSK 226/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód J. K., zarzucając w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 listopada 2012 r., wydanego w sprawie o zapłatę, naruszenie art. 204 § 2 k.s.h. oraz art. 328 § 2 k.p.c., wnosił o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

W odpowiedzi na skargę pozwana „L.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód nie wykazał przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że o oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie wówczas, gdy zasadność skargi na tle jej podstaw jest na tyle widoczna i niewątpliwa, że jej stwierdzenie nie wymagałoby przeprowadzenia głębszej analizy sprawy oraz sformułowanych w skardze zarzutów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 oraz z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). W tym też kierunku powinny zmierzać argumenty mające służyć wykazaniu tej przesłanki, lecz w uzasadnieniu wniosku argumentów takich nie przedstawiono.

Uzasadniając twierdzenie o oczywistej zasadności skargi powód ograniczył się do polemiki ze stanowiskiem Sądu odwoławczego, prezentując jedynie własny odmienny pogląd w kwestii, czy pozwana uznała jego roszczenie. Ponadto pogląd ten został odniesiony do stanu faktycznego sprawy „uzupełnionego” o ustalenia, których Sąd drugiej instancji nie poczynił, pomimo że dla Sądu Najwyższego wiążące są ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wobec niewykazania, że skarga jest oczywiście uzasadniona, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

aw

db